

Republika Hrvatska
Županijski sud u
Rijeci
Žrtava fašizma 7
51000 Rijeka

Poslovni broj GŽ R-1743/2021-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

i

R J E Š E N J E

Županijski sud u Rijeci, u vijeću sastavljenom od sudaca Duška Abramovića predsjednika vijeća, Barbare Bosner članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice i Dubravke Butković Brljačić članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika Gorana Lučića iz Slatine, Kralja Zvonimira 108, OIB: 76444565200, zastupanog po punomoćniku Filipu Banoviću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika-protutužitelja Drvo-Trgovina d. o. o. Slatina, Industrijska 3, OIB: 04444315748, zastupanog po punomoćnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Zlatko Gregurić, Tatjana Figač Gregurić, Hrvoje Mladinić, odvjetnicima iz Bjelovara, radi nedopuštenosti odluke o otkazu ugovora o radu i dr. odlučujući o žalbi tuženika-protutužitelja protiv presude i rješenja Općinskog suda u Virovitici, poslovni broj Pr-12/2018-32 od 21. rujna 2021., na sjednici vijeća 8. ožujka 2024.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovana žalba tuženika-protutužitelja i potvrđuje presuda Općinskog suda u Virovitici, poslovni broj Pr-12/2018-32 od 21. rujna 2021.

II. Odbijaju se kao neosnovani zahtjevi stranaka za naknadu troškova žalbenog postupka.

r i j e š i o j e

Uvažava se žalba tuženika-protutužitelja i preinačuje rješenje Općinskog suda u Virovitici, poslovni broj Pr-12/2018-32 od 21. rujna 2021., te se rješava:

Odbija se kao neosnovan prijedlog tužitelja-protutuženika za određivanje privremene mjere vraćanja tužitelja-protutuženika na posao i isplate mu naknade plaće.

Obrazloženje

1. Presudom suda prvog stupnja u točki I. izreke utvrđeno je da nije dopuštena Odluka tuženika Drvo-Trgovina d.o.o. sa sjedištem Industrijska 3, Slatina, OIB:04444315748 o otkazu ugovora o radu s ponudom izmijenjenog ugovora od 05.03.2018. godine kojim je tužitelju Goranu Lučiću iz Slatine, Kralja Zvonimira 108, OIB:76444565200, otkazan ugovor o radu na neodređeno vrijeme sklopljen dana 30.09.2014. godine zbog počinjenja kaznenog djela napada na drugu osobu i postupka koji je još u tijeku. Točkom II. izreke je naloženo tuženiku vratiti tužitelja na radno mjesto pomoćnika voditelja škartiranja.

1.1. u točki III. izreke je odbijen kao neosnovan protutužbeni zahtjev protutužitelja da se sudski raskine ugovor o radu zaključen između tužitelja Gorana Lučića kao radnika i tuženika Drvo-Trgovina d. o. o. iz Slatine, od 30. rujna 2014. godine s danom 1. rujna 2018. godine.

1.2. Točkom IV. izreke je naloženo tuženiku da tužitelju nadoknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 5.000,00 kn sa zateznom kamatom od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

1.3. Rješenjem sadržanim u istom otpravku s citiranom presudom u točki I. izreke je naloženo tuženiku da privremeno vrati tužitelja na rad te da mu isplaćuje naknadu plaće za vrijeme trajanja ovog spora. Točkom II. izreke rješenja određeno je da privremena mjera ostaje na snazi do donošenja pravomoćne odluke u ovom sporu te je u točki III. određeno da žalba protiv tog rješenja ne odgađa njegovo izvršenje.

2. Tuženik-protutužitelj (dalje: tuženik) je podnio žalbu protiv prvostupanjske presude i rješenja zbog svih žalbenih razloga iz čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22– dalje: ZPP), s prijedlogom da se pobijane odluke preinače u smislu žalbenih navoda ili ukinu i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

3. Tužitelj-protutuženik (dalje: tužitelj) u odgovoru na žalbu tužitelja osporava osnovanost žalbenih navoda, predlaže da se žalba odbije kao neosnovana i potvrdi prvostupanjska presuda i rješenje.

4. Žalba protiv presude suda prvog stupnja nije osnovana, dok je osnovana žalba protiv prvostupanjskog rješenja.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje nedopuštenosti otkaza s ponudom izmijenjenog ugovora o radu u Odluci tuženika od 5. ožujka 2018. uz zahtjev za vraćanje na rad te protutužbeni zahtjev tuženika za sudski raskid ugovora o radu s danom 1. rujna 2018.

6. Prvostupanjski sud u postupku utvrđuje nespornim da je tužitelj bio zaposlen kod tuženika na temelju ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 30. rujna 2014. te da je tuženik 5. ožujka 2018. donio odluku o otkazu ugovora o radu s

ponudom izmijenjenog ugovora, kojom je tužitelju otkazan ugovor o radu zbog počinjenja kaznenog djela napada na drugu osobu i postupka koji je još u tijeku, te da je 22. veljače 2018. došlo do sukoba tužitelja i radnika Marina Đuraseka.

6.1. Ocjenjujući dopuštenost sudske zaštite koju je tužitelj zatražio, prvostupanjski sud utvrđuje da je 5. ožujka 2018. tužitelju uručen otkaz ugovora o radu na neodređeno vrijeme s ponudom izmijenjenog ugovora, protiv koje odluke je tužitelj 17. ožujka 2018., u roku od 15 dana, podnio zahtjev za zaštitu prava, koji je poslodavac zaprimio 20. ožujka 2018. godine, a na koji zahtjev nije odgovoreno, pa zaključuje da je u tom slučaju zadnji dan roka za podnošenje 16. travnja 2018. pa da je tužba podnesena preporučenom pošiljkom 16. travnja 2018. podnesena u zakonskom roku, sukladno čl. 133. Zakona o radu („Narodne novine“ br. 93/14, 127/17-dalje: ZR).

6.2. Uvidom u pobijanu odluku o otkazu, prvostupanjski sud utvrđuje da je i u obrazloženju te odluke navedeno da je tužitelju otkazan ugovor o radu zbog kaznenog djela napada na drugu osobu, kao i izrečene mjere zabrane prilaska radniku. Cijeneći razloge za opravdanost otkaza, prvostupanjski sud zaključuje da tuženik, kao poslodavac, na kojem je teret dokaza, nije dokazao da se protiv tužitelja vodio ili se vodi bilo kakav kazneni postupak, kraj utvrđenja da je vođen prekršajni postupak protiv Gorana Lučića i Marina Đuraseka jer su obojica prekršajno prijavljena za narušavanje javnog reda i mira, a taj postupak da je još u tijeku. Nadalje, utvrđuje da je tužitelju, kao i Marinu Đuraseku, izrečena mjera opreza kojom je Goranu Lučiću zabranjen prilaz na više od 10 metara Marinu Đuraseku od 22. veljače 2018. godine do 2. ožujka 2018. godine u 5,00 sati, određena naredbom određivanju mjere opreza. S obzirom da je ta mjera prestala vrijediti 2. ožujka 2018. godine, a odluka o otkazu ugovora o radu s ponudom izmijenjenog ugovora je donesena 5. ožujka 2018. godine, prvostupanjski sud smatra da to ne može biti opravdani razlog za otkaz ugovora o radu budući da je u trenutku donošenja pobijanog otkaza mjera opreza prestala vrijediti. Osim toga, prvostupanjski sud na temelju suglasnih iskaza tužitelja i svjedoka Draga Zdelara i Antuna Štefanovića utvrđuje da je do predmetnog sukoba došlo izvan kruga firme, izvan radnog vremena, zbog čega smatra da taj sukob tužitelja i Marina Đuraseka ne može biti razlog za otkaz ugovora o radu.

6.3. U odnosu na formalne razloge za dopuštenost otkaza koji se odnose na obvezu poslodavca da prije otkaza upozori radnika na obvezu iz radnog odnosa (čl. 119. st. 1. ZR), omogućivanje iznošenje obrane radniku (čl. 119. st. 2. ZR) i obvezu savjetovanja s radničkim vijećem (čl. 150. ZR), prvostupanjski sud na temelju iskaza zakonskog zastupnika tuženika Krešimira Štefanovića te svjedoka Antuna Štefanovića, utvrđuje da prije otkaza ugovora o radu tužitelju nije omogućeno pravo na iznošenje obrane. Nadalje, utvrđuje da su svi saslušani svjedoci, osim svjedoka Antuna Štefanovića, suglasno potvrdili da je tužitelj uredno i korektno obavljao sve radne zadatke, da se nije ponašao na neprimjeren način, ni prema upravi, niti prema radnicima. Stoga je prvostupanjski sud ocijenio nevjerodostojnim iskaz svjedoka Antuna Štefanovića da bi tužitelj više puta bio pismeno upozoravan na obveze iz radnog odnosa, te konačno utvrđuje da prije otkazivanja ugovora o radu poslodavac nije pisano upozorio tužitelja na obveze iz radnog odnosa i na mogućnost otkaza u slučaju nastavka povrede te obveze. Konačno, utvrđuje da je tuženik u trenutku otkazivanja ugovora o radu tužitelju imao zaposleno više od 20 radnika, međutim unatoč tome da kod tuženika nesporno nije postojalo ni radničko vijeće, niti sindikalni

povjerenik, zbog čega smatra da poslodavac nije postupio sukladno odredbi čl. 150. st. 1. Zakona o radu koja mu nalaže obvezu savjetovanja s radničkim vijećem prije donošenja te odluke.

6.3. Slijedom tih utvrđenja, prvostupanjski sud zaključuje da pobijana odluka o otkazu nije zakonita te da tužitelj ostvaruje pravo vraćanja na rad sukladno čl. 124. st. 1. ZR-a.

6.4. U odnosu na protutužbeni zahtjev za sudski raskid ugovora o radu, prvostupanjski sud zaključuje da tuženik nije dokazao pretpostavke za sudski raskid ugovora o radu na način kako to tvrdi u protutužbi, da bi bili teško narušeni međuljudski odnosi, da bi tužitelj odbijao izvršenje poslova, zbog čega je poslodavac izgubio povjerenje u njega, posebno da bi tužitelj prijetio radnicima, arogantno se ponašao, fizički napao drugog radnika, ismijavao radnike i upravu, odnosno da tužitelj nije savjestan niti zainteresiran za rad te ne poštuje radnu disciplinu, radnike ni poslodavca. Pri tom prvostupanjski sud cijeni da saslušani svjedoci, radnici tuženika, nemaju saznanja o tome da bi tužitelj odbijao radne zadatke te se ponašao arogantno i prijetio radnicima, te ismijavao radnike i upravu.

7. Donošenjem pobijane presude nije počinjena ni jedna od bitnih procesnih povreda iz odredbe čl. 354. st. 2. ZPP-a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u smislu čl. 365. st. 2. ZPP-a pa tako niti bitna povreda iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a, na koju neosnovano tužitelj ukazuje u žalbi, jer pobijana presuda nije nerazumljiva, u istoj su izneseni jasni i neproturječni razlozi o odlučnim činjenicama koji ne proturječe stanju u spisu te ih je moguće valjano pravno ispitati.

7.1. Neosnovano tuženik sadržajem žalbe upire na bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP-a uz tvrdnju da mu je onemogućeno raspravljanje time što prvostupanjski sud nije proveo dokaz saslušanjem svjedoka Marijana Đuraseka. Prema podacima u spisu, tuženik je predložio saslušanje tog svjedoka na pripremnom ročištu od 20. studenog 2018., s time da nije naznačio njegovu adresu, već je to učinio na ročištu za glavnu raspravu 21. rujna 2021. na kojem je i zaključena glavna rasprava, a prethodno je prvostupanjski sud proveo opsežan dokazni postupak saslušanjem svjedoka predloženih po strankama. Tako je prvostupanjski sud na prijedlog tuženika u postupku saslušao svjedoke Tomislava Tomaševića, Steva Lajića, Kristinu Štefanović, Antuna Štefanovića, Draga Zdelara pa time što nije proveo dokaz saslušanjem svjedoka Đuraseka, prvostupanjski sud je postupio u okviru ovlaštenja iz odredbe čl. 220. st. 2. ZPP-a kojom je propisano da sud odlučuje o tome koje će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica.

7.2. Protivno žalbenim tvrdnjama, prvostupanjski sud pravilno nije uzeo u obzir dokazni prijedlog tuženika saslušanjem svjedoka Darka Klobučara jer je taj dokazni prijedlog tuženik iznio na raspravi 21. rujna 2021., nakon zaključenja prethodnog postupka, protivno čl. 299. st. 2. ZPP-a. Pri tom su neosnovane žalbene tvrdnje tuženika da se iz stanja predmeta ne može zaključiti kada je u postupku zaključen prethodni postupak budući da je prvostupanjski sud na pripremnom ročištu od 18. veljače 2021. odredio saslušanje predloženih svjedoka i odredio ročište za glavnu raspravu, te je time i zaključen prethodni postupak u smislu čl. 292. st. 7. ZPP-a.

7.3. Pored toga, nije počinjena ni relativno bitna povreda prema čl. 354. st. 1. ZPP-a u vezi s čl. 8. ZPP-a na koju sadržajem žalbe ukazuje tuženik, jer je sud prvog

stupnja na temelju provedenih dokaza i njihove pravilne ocjene, utvrdio relevantno činjenično stanje i na njega pravilno primijenio materijalno pravo.

8. Tuženik u žalbi neosnovano osporava pravilnost zaključka suda prvog stupnja da je tužitelj predmetnu tužbu podnio u roku propisanom čl. 133. st. 2. ZR-a. Pri tom tuženik neosnovano iznosi tvrdnju da je tužba podnesena 19. travnja 2018. budući da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio da je predmetna tužba podnesena 16. travnja 2018. preporučenom pošiljkom, kako to proizlazi iz otpremnog pečata Hrvatske pošte na omotnici na listu 13 spisa i prijamnog pečata suda na tužbi (list 1 spisa), koja je na sudu zaprimljena 18. travnja 2018. Stoga je pravilno prvostupanjski sud u primjeni čl. 113. st. 2. ZPP-a utvrdio da se smatra da je tužba podnesena 16. travnja 2018. S obzirom na pravilno utvrđenje u postupku da je tužitelj podnio zahtjev za zaštitu prava protiv odluke o otkazu od 5. ožujka 2018. u roku propisanom čl. 133. st. 1. ZR-a 17. ožujka 2020., te da je poslodavac taj zahtjev zaprimio 20. ožujka 2018., a nije sporno da se u daljnjem roku od 15 dana nije očitovao na isti, to je tužitelj unutar daljnjeg roka od 15 dana nakon toga, sukladno čl. 133. st. 2. ZR-a podno predmetnu tužbu.

9. Daljnjim žalbenim navodima tuženik neosnovano osporava pravilno utvrđenje prvostupanjskog suda da tuženik nije dokazao postojanje opravdanih razloga za otkaz u smislu odredbe čl. 135. st. 3. ZR-a. Pri tome je, protivno tvrdnjama žalitelja, prvostupanjski sud pravilno cijenio razloge zbog kojih je tuženik donio odluku o otkazu. Tuženik neosnovano upire na obrazloženje prvostupanjskog suda koje se odnosi na utvrđenje da je tuženik u odluci o otkazu naveo da se tužitelju otkazuje ugovor o radu zbog vođenja kaznenog, a ne prekršajnog postupka protiv tužitelja radi napada na drugu osobu jer prvostupanjski sud tu okolnost nije cijenio samu za sebe, već je nastavno utvrdio i da je otkaz tužitelju dan zbog izrečene mjere opreza te je s tim uvezi pravilno cijenio njeno trajanje, kao i utvrđenje da se protiv tužitelja vodi prekršajni postupak u odnosu na sukob tužitelja i radnika Đuraseka koji se dogodio izvan radnih prostorija tuženika i izvan radnog vremena pa je za zaključiti da samim time nije mogao utjecati na proces rada, a niti okolnost izricanja mjere udaljenja u trenutku otkazivanja ugovora o radu nije bila od utjecaja na proces rada jer je prethodno istekla 2. ožujka 2018. Stoga su bez uporišta žalbene tvrdnje kojima tuženik pokušava osporiti prednje utvrđenje uz načelnu tvrdnju da poslodavac ne treba tolerirati nezakonita ponašanja radnika, njihove svađe i fizičke obračune, imajući na umu da u postupku nije utvrđeno da bi ponašanje tužitelja u radnom procesu ukazivalo bilo na probleme s radnicima, bilo na neprimjerena ponašanja tužitelja prema radnicima i upravi.

9.1. S obzirom na izloženo, žalbeni navodi kojima tuženik osporava pravne zaključke prvostupanjskog suda o nezakonitosti odluke o otkazu zbog formalnih propusta u postupku otkazivanja više nisu pravno odlučni.

9.2. Treba napomenuti da ovaj sud u skladu s čl. 352. st. 1. ZPP-a nije razmatrao žalbene navode tuženika o tome da bi tužitelju radni odnos kod tuženika prestao na temelju izvanrednog otkaza ugovora o radu od 12. ožujka 2018., ni o razlozima za taj otkaz, jer tuženik ove (nove) činjenice iznosi tek u žalbi.

10. Tuženik daljnjim žalbenim navodima neosnovano osporava pravilno utvrđenje u postupku o neispunjenosti pretpostavki za sudski raskid ugovora o radu na zahtjev poslodavca u smislu čl. 125. st. 2. ZR-a. U tom pravcu tuženik protivno sadržaju spisa predmeta i obrazloženju prvostupanjske presude tvrdi da

prvostupanjski sud nije saslušavao svjedoke na te okolnosti. Prvostupanjski sud je cijenio iskaze svih saslušanih svjedoka te na temelju sadržaja tih iskaza utvrdio da su svjedoci, osim svjedoka Antuna Štefanovića, suglasno potvrdili da je tužitelj uredno i korektno obavljao svoje radne zadatke, te njihovim iskazima, protivno tvrdnjama žalitelja nije potvrđeno da se tužitelj ponašao arogantno i prijetio radnicima, te ismijavao radnike i upravu. Tuženik pri tome izdvaja iz konteksta samo pojedine dijelove iskaza svjedoka Kristine Štefanović i Krešimira Perčića te bez uspjeha dovodi u pitanje pravilnost ocjene iskaza saslušanih svjedoka, te stranačkog iskaza tužitelja i z.z. tuženika, koju je dao prvostupanjski sud. Naime, neosnovano tuženik smatra da bi sadržajem iskaza z.z. tuženika bila potvrđena okolnost neprimjerenog ponašanja tužitelja prema radnicima Zdelaru, Tomaševiću, Boronjku i Đuraseku jer ni saslušani svjedoci radnici Zdelar, Tomašević i Boronjek to ne potvrđuju. Stoga nisu prihvaćeni žalbeni prigovori da bi zbog neprovođenja dokaza saslušanjem (preostalih) svjedoka koje je tuženik predložio (Stanka Boljkovca, Milenka Bjelajca i Marina Đuraseka) činjenično stanje u odnosu na okolnosti odlučne za sudski raskid ugovora o radu bilo nepotpuno utvrđeno.

11. S obzirom na utvrđenje da pobijani otkaz nije dopušten i da radni odnos tužitelju nije prestao, pravilno je sud prvog stupnja u primjeni čl. 124. st. 1. ZR-a naložio vraćanje tužitelja na posao na radno mjesto pomoćnika voditelja škartiranja. S tim u vezi tuženik neosnovano prigovara da nije utvrđeno na temelju kojeg ugovora o radu se tužitelja ima vratiti na navedeno radno mjesto, kraj činjenice da je u odluci o otkazu navedeno da se tužitelju otkazuje ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 30. rujna 2014., pri čemu tuženik u postupku ne osporava tvrdnju tužitelja da je prije otkaza radio na radnom mjestu pomoćnika voditelja škartiranja. Osim toga, prethodno tuženik i u žalbi potvrđuje da je tužitelj u to vrijeme radio na navedenom radnom mjestu.

12. Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio osnovanost i visinu troškova tužitelja u primjeni čl. 154. st. 1. ZPP-a u visini jednokratne nagrade prema Tbr. 7. toč. 2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15-dalje Tarifa) u odnosu na postupak po tužbi i protutužbi jer se, protivno tvrdnjama žalitelja, o troškovima parničnog postupka samostalno odlučuje o tužbi i protutužbi, te se uspjeh stranaka u ovom sporu posebno utvrđuje u odnosu na zahtjev tužbe, a posebno u odnosu na zahtjev iz protutužbe (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju Rev 1356/2021-4 od 26. travnja 2022).

13. Slijedom izloženog, na temelju čl. 368. st. 1. ZPP-a odlučeno je kao u izreci ove presude.

14. U odnosu na rješenje kojim je određena privremena mjera vraćanja tužitelja na rad i isplati naknade plaće do pravomoćnog okončanja ovog spora, iz obrazloženja pobijanog rješenja i sadržaja spisa predmeta proizlazi da je tužitelj taj prijedlog podnio zajedno s tužbom pozivom na odredbu čl. 124. st. 2 ZR-a kojom je propisano da radnik koji osporava dopuštenost otkaza može tražiti da sud privremeno, do okončanja spora, naloži njegovo vraćanje na posao. U prilog osnovanosti tog prijedloga, tužitelj je u tužbi, između ostalog, naveo da mu je posao jedini izvor njegovih prihoda s prosječnom plaćom od oko 4.500,00 kn neto te da bi bez toga pretrpio veliku štetu za sebe i osobe koje uzdržava, kao i s obzirom na općepoznatu činjenicu da je u RH velika nezaposlenost te da se teško dolazi do

posla. Prvostupanjski sud je taj prijedlog prihvatio cijeneći da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

14.1. Međutim, osnovano tuženik u žalbi prigovara pravilnosti materijalnog prava prilikom određivanja predložene privremene mjere.

14. 2. Naime, pretpostavke za određivanje predložene privremene mjere ispituju se i u primjeni čl. 346. st. 1. Ovršnog zakona („Narodne novine“ br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17- dalje: OZ) kojom je propisano da se radi osiguranja nenovčane tražbine može odrediti privremena mjera ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine, zatim: ako učini vjerojatnom i opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari, ili ako učini vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti.

14.3. Pri tom su osnovane žalbene tvrdnje tuženika da tužitelj u postupku nije dokazao postojanje pretpostavke za određivanje privremene mjere u smislu čl. 346. st. 1. toč. 2. OZ-a, da nije učinio vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti. Naime, odlukom o otkazu ugovora o radu s ponudom izmijenjenog ugovora o radu tužitelju je ponuđeno sklapanje novog ugovora o radu za radno mjesto glavnog radnika na poprečnoj/višeslojnoj pili s osnovnom plaćom od 26,00 kn po satu, a nije sporno da tužitelj nije prihvatio tu ponudu tuženika pa samim time i po ocjeni ovog suda tužitelj nije dokazao da su donošenjem pobijane odluke o otkazu njegove imovinske prilike ugrožene na način da bi tužitelj i osobe koje je dužan uzdržavati bili dovedeni u oskudicu, slijedom čega proizlazi da nisu ispunjene pretpostavke za određivanje predložene privremene mjere u primjeni čl. 346. st. 1. OZ-a, koje sukladno citiranoj zakonskoj odredbi trebaju biti ispunjene kumulativno. Osim toga, tužitelj je svoju zaštitu prava iz radnog odnosa ostvario na temelju (pravomoćne) presude kojom je njegov zahtjev prihvaćen u cijelosti, a tu zaštitu je bio ovlašten zahtijevati i u slučaju da je prihvatio ponudu poslodavca za sklapanje novog, izmijenjenog ugovora o radu (čl. 123. st. 2. ZR-a).

14.3. Stoga je pravilnom primjenom materijalnog prava, primjenom čl. 380. toč. 3. ZPP-a u vezi s čl. 21. st. 1. OZ-a prvostupanjsko rješenje trebalo preinačiti i odlučiti kao u izreci ovog rješenja.

15. Tuženiku nije odmjereno zatraženi trošak sastavljanja žalbe protiv presude jer u žalbenom postupku nije uspio u odnosu na glavnu stvar. Tužitelju nije priznat trošak sastavljanja odgovora na žalbu jer je ocijenjeno da nije bio potreban u postupku (čl. 155. ZPP-a).

U Rijeci 8. ožujka 2024.

Predsjednik vijeća

Duško Abramović

Broj zapisa: **9-30864-d8006**

Kontrolni broj: **0defc-94bd0-9ac9c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Duško Abramović, O=ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.